

Arrest

nr. 126 703 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 december 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 14 januari 2014 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij omwille van enorme problemen in zijn land van herkomst waardoor zijn vrijheid en leven bedreigd werden zijn land diende te ontvluchten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene hier niet de nodige bewijzen kan van voorleggen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij in het bezit zou zijn van een attest van immatriculatie naar aanleiding van zijn aanvraag conform art. 9ter. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar op 04.12.2013 de aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten met de instructie om het attest van immatriculatie van betrokkene in te trekken. Betrokkene heeft aldus geen recht meer op dit attest en bevindt zich aldus terug in de illegaliteit.

Wat de verwijzing naar art. 8 EVRM betreft dienen wij op te merken dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag töt regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat hij over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van aile vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking töt de integratie van mijnheer - ni. dat hij alhier reeds gedurende 4 jaar in België zou verblijven, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij alhier duurzame sociale bindingen zou hebben, dat hij kost noch moeite zou gespaard hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een arbeidscontract d.d. 01.03.2013 kan voorleggen, dat hij een document van de RVA kan voorleggen, dat hij op intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 6 december 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 14 januari 2014 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht, en schending van artikel 8 EVRM”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip ‘privéleven’ zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, na een verblijf van jaren is duidelijk, nu hij wordt losgerukt uit zijn familie- en vriendenkring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Egypte geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laats staan gezinsleven op te bouwen in Egypte, alwaar hij geen familieleden meer heeft.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Waar verzoeker ter ondersteuning van de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht opwerpt dat *“de bestreden beslissing”* geen voldoende motivering bevat, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist, aangezien een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat ze zowel juridische als feitelijke motieven bevatten. De eerste bestreden beslissing houdt rekening met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. De tweede beslissing stelt vast dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoeker brengt tegen de motieven van de bestreden beslissingen niets in concreto in. Het eenvoudige betoog van verzoeker dat *“de bestreden beslissing”* tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan. Ook de hoofdzakelijk theoretische beschouwingen in het verzoekschrift aangaande de opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan, net zo min als de overtuiging van verzoeker dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

2.3. Verzoeker poneert in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, *“Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Egypte, alwaar hij geen familieleden meer heeft.”* Verzoeker brengt echter niets in tegen volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *“Wat de verwijzing naar art. 8 EVRM betreft dienen wij op te merken dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”* Zijn bloot betoog dat hij hier wel familie zou hebben met wie hij een hechte relatie onderhoudt kan voormelde motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker poneert dat *het “quasi onmogelijk is”* om een gezinsleven op te bouwen in Egypte maar concretiseert niet welke hinderpalen hij hierbij zou ondervinden. Zijn betoog dat hij aldaar geen familieleden meer heeft is eens te meer een bloot betoog dat geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA